

*N*agyszerű komika, a végzet bűgő hangú asszonya, akiből a fortélyos Dolly Levi, a szikár Marlene Dietrich, a varázshatalmú Titánia, az önironikus Cecília és a boszszúvágótól hajtott Claire Zachanassian egyaránt megszülethet a színpadon, mint ahogy tette ezt (többek közt) a Hello, Dolly! című musicalben, az Edith és Marlene című zenés színműben, Shakespeare vígjátékában, a Szentivánéji álomban, Kálmán Imre operettjében, a Csárdáskirálynőben és Dürrenmatt klaszszikusában, Az öreg hölgy látogatásában is. Mert ez a sokféle karakter mind benne rejlik Hernádi Judit sokszínűségében. Hiszen a színész csak önmagából építkézhet. Már ha hiteles akar lenni. Ő mindenképpen. És hogy nem csak este héttől tízig érezzük őt annak, azt az őszinteségének (is) köszönheti. Ami, persze, néha keményen szól, de ilyen az élet.

„Nem gondolkodom visszafelé”

„Jó nő..., okos..., bevaló..., dögös...” – vágta rá ismerőseim a rögtönzött körkérdésre, hogy kinek mi jut eszébe először Hernádi Judit nevének hallatán. Válaszaikban nincs semmi meglepő, hisz amellet, hogy a színésznő tehetségét soha senki nem vonta kétségbe, a bombanő címkét sem alaptalanul ragasztották rá.

– Annak nagyon örülök, hogy szakmai téren nem kérdőjeleződik meg a tevékenységem. Ezen felül mindenkinek szíve joga azt gondolni rólam, amit akar.

– *De azért legyezi a hiúságát, nem?*

– Nem, nem nagyon. Ha valami legyezi az ember hiúságát, az biztosan nagyon kellemes, csak hogy abból nem lehet építkezni, abból nem születik előadás, abból nem lesz semmi.

– *Internetes rajongói oldalára tízéves kislánytól hetvenéves színházbarátig*

sokan írnak, jókívánságokat küldenek önnek.

– Tudok a létezéséről, baráti viszonyba is kerültem a lánnyal, aki gondozza, de neki is elmondtam, hogy nem tudok aktívan részt venni az oldal életében. Van, aki szívesen olvasgatja az efféle gratulációkat, van, aki úgy él, hogy legyen mihez gratulálni neki – szerintem a kettő nem megy együtt. Inkább teszem a dolgom, mert ha csak vadászom az elismerő szavakat, akkor egy idő után nem lesz mihez gratulálni...

– *Várkonyi Zoltán osztályában végzett a színművészetin. Nyilvánvaló volt, hogy a Vígszínházhoz szerződik?*

– Mondhatjuk, bár más is végzett nála, mégsem került oda.

– *Színészetünk legendás alakjai közt kezdhetted a pályát. Miként fogadták?*

– A Vígszínházban nagyon jó volt a

léggör, és most is biztosan az, de én már nem vagyok a társulat tagja. Befogadó, figyelmes, az értékeket jól kezelő közeg volt. Ha észrevették, hogy valakiben megmutatkozik a tehetség, akkor segítették.

– *S ezt igényelte, elfogadta?*

– Nem, én nem igényeltem semmit. Nagyon örülök, amikor valamit kapok, de nem kérek. Az ember csak magából építkezhet, magamban próbálok meg felkutatni azt, amit lehet.

– *Ha végignézzük a rendezőket, akikkel eddig dolgozott, Alföldi Róberttől Ascher Tamáson, Mészáros Mártán, Horvai Istvánon és Anatolij Vasziljevén át Verebes Istvánig, előkelő a névsor.*

– Igen. Örülök, hogy ilyen emberekkel találkoztam, s azt gondolom, nagyon jól dolgoztunk együtt. Igen korán, az elsők között lettem szabadúszó, mert szeretek a saját lábamon állni, szeretem azt hinni, hogy én döntök a sorsomat illetően. Nem akarom a dolgok kénye-kedvének kiszolgáltatni magam, semmilyen szempontból. Ebben a szabadabb mozgásban rejlett e színes rendezőgárda lehetősége is, hisz más-más városokban, különböző színházaknál, számomra új társulatoknál dolgozhattam, sőt, időnként olyan formációkhoz is csatlakozhattam, amelyek akár ad hoc jelleggel alakultak. Ez jó, ezt élveztem.

– *Mennyire veti alá magát a rendező elképzeléseinek?*

– Mindig mindenben. Legalábbis igyekszem. Mert ő pontosan tudja, mit akar, ő tartja a hátát az egész produkcióért, nekem pedig az a dolgom, hogy azt csináljam a színpadon vagy a kamera előtt, amit kér. Szeretem, ha ehhez ötleteket kapok, de alkalomadtán saját elképzeléssel is előállhatok, természetesen.

– *Soha nem rejti véka alá a véleményét közéleti témákban sem, a Heti hetes című szórakoztató műsornak 13 évig volt alapembere.*

– Nem mindenki nézte jó szemmel, de ez sem nagyon zavart. Két okból vállaltam: egyrészt, mert azt mondtam, amit gondolok; másrészt pedig ez a szórakoztató, néha frappáns és mindig improvizatív műsor olyan alkatot igényelt, amilyen én vagyok, így megfeleltem a műsor elvárásainak.

– *Nemrég amellet állt ki, hogy a kórházakban is biztosítsák a kismamák számára a természetes szülés lehetőségét.*

– Ez nem is lehet kérdés! A szülés fontos, gondolom, ezt senki nem vonja kétségbe. Az, hogy biztonságban, de természetes módon történjék, ugyancsak alapvető igény szerintem. Egy konkrét eset kapcsán úgy éreztem, talán jót tesz az ügynek, ha melléállok.

– *Ha van emblemikus dal, amivel egygyé vált a neve, az a Sohase mondd... Egy ilyen sláger jótétemény a pályán vagy inkább bélyeg?*

– Nem szoktam visszafelé gondolkodni, vajon jó-e vagy rossz, hogy valami éppen úgy alakult az életemben. De

tény, hogy e dal nagyon ellökött engem valamilyen irányba, mert amikor hirtelen felkapta egész Magyarország, akkor a szakmai kritika kissé megsértődött rám. De annak segítő, pátyolgató kezét talán nem is igényeltem. Akkoriban. Most már mindegy is.

– *Újabb lemez a láthatáron?*

– Az most már a lányomnak kell, hogy legyen, rajta a sor, hogy zenei téren kiteljesítse az életét. Hála Istennek, Zsófi tehetséges énekes, és sikeresek a HoneyBeast együttessel. Örülök neki.

– *Néhány éve egy önéletrajzi ihletésű színdarabban együtt szerepeltek.*

– Nyolcszor ment csupán a Thália Színházban, de sok mindent előrelendített a kettőnk viszonyában, ezért őszintén hálás vagyok, hogy az előadás megszülethetett. Zsófi akkor kezdett felnőtté válni, s e munka során derült ki, hogy remekül énekel.

– *Mi a legszebb és a legnehezebb a színesi hivatásban?*

– Egy és ugyanaz: az embernek folyamatosan görcső alá kell vennie saját magát. Minduntalan önmagát kell keresnie, megkérdőjeleznie, majd újból és újból megtalálnia. Fárasztó és kemény munka.

– *De egy jól sikerült előadás felszabadító érzés lehet.*

– Színpadra lépés előtt szoktam szorongani, ez játék közben el-elmulik, viszont az előadás után nem érzek megváltást, és nem is akarok azt érezni. Ez a munkám. Ha jól csinálom, akkor közben, a színpadon érzem jól magam, s nem utána. Az már a következő nap, a következő feladattal.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

TAKÁCS ÁRTILA FOTÓI
AZ ORLAI PRODUKCIÓS IRODA HAPPY
ENDING ÉS RÓMAI VAKÁCIÓ CÍMŰ
ELŐADÁSAIN KÉSZÜLTEK